

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: M. P., narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Vítem
sídlem Kostelní 146/3, 682 01 Vyškov

proti
žalovanému: v. 3. z. r. X. z. p.
sídlem H. 900, X L. n. B.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2021, č. 3/1/103/1/1/7/1/2021-4854,

takto:

- I. Rozhodnutí velitele 3. zásobovací rotý 143. zásobovacího praporu ze dne 15. 12. 2021, ev. č. 3/1/103/1/1/7/1/2021-4854, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 200 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Josefa Víta, advokáta se sídlem Kostelní 146/3, 682 01 Vyškov.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Zástupce v. 3. z. r. X. z. p. (dále jen „zástupce velitele rotý“) uložil žalobci rozhodnutím ze dne 21. 10. 2021, ev. č. X kázeňský trest písemná důtka podle § 53 odst. 2 písm. b) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích z povolání“) za kázeňský přestupek podle § 51 odst. 1 téhož zákona, jehož se žalobce dopustil tím, že do 20. 9. 2021 neodevzdal myšlenkovou mapu, dne 21. 9. 2021 neodevzdal výsledky testování

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

za dny NATO a téhož dne odešel domů, přičemž nezvedal telefony vedoucímu praporčíkovi a zástupci velitele 3. z. r. X. z. p., čímž porušil povinnost stanovenou v § 48 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání a současně v čl. 35 písm. b) Základního řádu ozbrojených sil České republiky z roku 2001, evid. zn. Zákl-1 (dále jen „Zákl-1“). Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí velitel X. z. p. (dále jen „velitel praporu“) zamítl a rozhodnutí potvrdil (dále jen „1. kázeňské řízení“).

2. Dále dne 3. 11. 2021 vydal velitel 1. z. č. 3. z. r. X. z. p. (dále jen „velitel čty“) rozhodnutí ev. č. X, kterým uložil žalobci kázeňský trest písemné napomenutí dle § 53 odst. 2 písm. b) zákona o vojácích z povolání za kázeňský přestupek podle § 51 odst. 1 téhož zákona, jehož se žalobce dopustil tím, že si dlouhodobě neplnil povinnosti velitele družstva, jelikož neodevzdal evidenci odpracované doby (dále jen „evidence“) za své družstvo 15. den v měsíci nebo vůbec, konkrétně do 15. 9. 2021 a do 15. 10. 2021, čímž porušil povinnost stanovenou v § 48 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání a současně v čl. 35 písm. b) Zákl-1. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný (dále také „velitel roty“) a rozhodnutí potvrdil (dále jen „2. kázeňské řízení“).

B) Obsah stanovisek stran

3. Žalobce v žalobě požadoval zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí včetně rozhodnutí prvostupňového, vydaná v 2. kázeňském řízení. Žalobní body soud shrnuje takto:
- a) kázeňské řízení vojáků z povolání se řídí zásadami správního trestání a trestního práva, tudíž žalobci vytýkané kázeňské přestupky měly být posouzeny jako jediný kázeňský přestupek, kterého se žalobce dopustil více skutky v průběhu období od 30. 8. 2021 do 15. 10. 2021, neboť ke skutkům došlo ve stejném čase, za stejných okolností, důvodů a pohnutek. Jedná se tedy o vícečinný souběh jednoho kázeňského provinění, o němž mělo být vedeno jediné kázeňské řízení. Účelově však byla vedena řízení dvě. Uložení dvou kázeňských trestů namísto jednoho však žalobce výrazně poškozuje ve služebním poměru a současně tak byla porušena zásada *ne bis in idem*, neboť za jeden přestupek nelze trestat dvakrát;
 - b) velitel čty uložil žalobci kázeňský trest *písemné* napomenutí podle § 53 odst. 2 písm. b) zákona o vojácích z povolání, ačkoli uvedené ustanovení ani jiná právní norma takový kázeňský trest uložit neumožňuje, přičemž žalovaný tuto nezákonnost nenapravil.
4. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Společné řízení dle žalovaného nemohlo být vedeno, neboť podle § 88 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), se ve společném řízení neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku, a navíc byly kázeňské tresty ukládány různými služebními orgány s různou kázeňskou pravomocí dle § 50 odst. 2 zákona o vojácích z povolání. Zástupce velitele roty potrestal žalobce za neuposlechnutí jeho příkazu a velitel čty zase jeho. Uložení *písemného* napomenutí je podle žalovaného jen chybou v psaní, tj. chybu formální, která nemá žádný význam ve vztahu k obsahu uděleného trestu, správně mělo být uvedeno napomenutí v souladu s § 53 odst. 2 písm. a) zákona o vojácích z povolání.
5. Žalobce v replice uvedl, že 1. kázeňské řízení bylo zahájeno 18. 10. 2021 a vedeno za kázeňský přestupek vymezený jako nesplnění konkrétních povinností do 20. 9. 2021, resp. 21. 9. 2021. Kázeňský přestupek, který byl řešen v 2. kázeňském řízení, však byl spáchán ve dnech 16. 9. 2021 a 16. 10. 2021, k oběma jednáním tedy došlo dříve, než bylo zahájeno

1. kázeňské řízení. Jelikož byly veškeré skutkové okolnosti žalobcova jednání nadřízeným včas známy, mohlo být vše, co je žalobci kladeno za vinu v 1. i 2. kázeňském řízení, projednáno v řízení jednom, a to kterýmkoliv z nadřízených, který je nadán kázeňskou pravomocí. Dalším důvodem nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí je dle žalobce nerespektování překážky věci rozsouzené, která vznikla nabytím právní moci rozhodnutí vydaným v 1. kázeňském řízení. Žalobce rovněž zdůraznil, že se v případě uložení kázeňského trestu „písemné napomenutí“ nejedná pouze o formální chybu v psaní a počtech. Pokud by tomu tak bylo, měl ji žalovaný napravit.

6. Žalovaný ve vyjádření k replice uvedl, že žalobci byla prodloužena lhůta pro odevzdání evidence do 26. 10. 2021 do 10 hod., o čemž žalobce věděl a s čímž souhlasil, tudíž bylo 1. kázeňské řízení zahájeno dříve (dne 18. 10. 2021), než byl kázeňský přestupek spočívající v neodevzdání evidence spáchán. Dále uvedl, že kázeňský trest napomenutí je nejnižším možným kázeňským trestem, který je dle § 52 odst. 2 zákona o vojácích z povolání možné uložit.

C) Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. Primárně, byť to nebylo žalobcem namítáno, je třeba uvést, že záhlaví i výrok žalobou napadeného rozhodnutí obsahují chyby v označení odvolání napadeného rozhodnutí. V záhlaví rozhodnutí žalovaného je rozhodnutí, proti kterému bylo podáno odvolání, označeno jako rozhodnutí ze dne 3. 11. 2021, ev. č. X, ačkoli se jednalo o rozhodnutí ev. č. X. Ve výroku napadeného rozhodnutí je pak uvedeno, že žalovaný potvrzuje rozhodnutí služebního orgánu I. stupně ze dne 22. 11. 2021, č. j. MO 347640/2021-4854, tj. rozhodnutí ze zcela jiného dne a jiného evidenčního čísla. Krajský soud se proto zabýval tím, zda tyto chyby činí rozhodnutí žalovaného nesrozumitelným. Dospěl však k závěru, že tomu tak není. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že se žalovaný skutečně zabýval odvoláním žalobce proti rozhodnutí velitele čety ze dne 3. 11. 2021, jíž mu byl uložen kázeňský trest písemné napomenutí za kázeňský přestupek spočívající v neodevzdání příslušné evidence do dne 15. 9. 2021, resp. do 15. 10. 2021. Je tedy zřejmé, že žalovaný potvrzoval rozhodnutí velitele čety ze dne 3. 11. 2021, ev. č. X. Chyby, jichž se dopustil při označení odvoláním napadeného rozhodnutí, byly zřejmé chyby v psaní, jež by bylo možné odstranit vydáním opravného rozhodnutí.
9. Totéž však nelze tvrdit o uloženém kázeňském trestu „písemné napomenutí“, které uložil velitel čety žalobci s odkazem na § 53 odst. 2 písm. b) zákona o vojácích z povolání.
10. Podle § 53 odst. 2 zákona o vojácích z povolání jsou kázeňskými tresty: a) napomenutí, b) písemná důtka, c) výstraha pro neodpovědný výkon služby a d) snížení služebního platu až o 15 % až na dobu 6 měsíců.
11. Z citovaného ustanovení vyplývá, že odkazovanému § 53 odst. 2 písm. b) zákona o vojácích z povolání odpovídá kázeňský trest *písemná důtka*. Velitel čety však uložil žalobci kázeňský trest *písemné napomenutí*. Problém tak nespočívá ani tak v tom, že velitel čety přidal k názvu kázeňského trestu *napomenutí* přívlastek „písemné“, čímž vytvořil kázeňský trest, který zákon nezná, nýbrž zejména v tom, že k trestu *napomenutí* podle písm. a)

uvedeného ustanovení (které chtěl dle vyjádření žalovaného velitel čtyry ve skutečnosti uložit) připojil odkaz na ustanovení upravující *písemnou důtku*, tj. písm. b). Výrok rozhodnutí se tím stal zcela nesrozumitelným, přičemž tuto nesrozumitelnost není možné odstranit ani pomocí odůvodnění předmětného rozhodnutí, neboť toto ve vztahu k druhu uloženého kázeňského trestu zcela schází. Z rozhodnutí velitele čtyry tudíž není vůbec zřejmé, zda chtěl uložit žalobci písemnou důtku, k čemuž připojil odkaz na správné ustanovení zákona, avšak místo slova důtku užil omylem slova napomenutí, nebo zda chtěl uložit žalobci napomenutí, avšak připojil odkaz na tomu nekorrespondující ustanovení zákona a k tomu omylem připsal přívlastek písemné. S žalovaným přitom nelze souhlasit v tom, že se jednalo pouze o chybu v psaní a v počtech, neboť z rozhodnutí služebního orgánu I. stupně není vůbec seznatelná jeho vůle. Tuto vadu pak žalovaný neodstranil ani v žalobou napadeném rozhodnutí, ačkoli ani velitel rotý rozhodující o odvolání nemohl vůli velitele čtyry z jeho zmatečného projevu seznat, čímž zatížil nesrozumitelností i vlastní rozhodnutí o odvolání. Nesrozumitelnost rozhodnutí je pak natolik závažnou vadou rozhodnutí, která způsobuje jeho nepřezkoumatelnost, k níž soud musí přihlédnout z moci úřední. Proto krajský soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil, aniž ve věci nařizoval jednání.

12. K dalším žalobním bodům uvádí soud následující:
13. Kázeňské tresty jsou podle § 145 odst. 1 písm. o) zákona o vojácích z povolání ukládány v řízení ve věcech služebního poměru. Na tato řízení se, není-li zákonem stanoveno jinak (§ 144 téhož zákona) použije subsidiárně zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Otázka vedení společného řízení není v zákoně o vojácích z povolání výslovně upravena, tudíž se vedení společného řízení řídí pravidly § 140 správního řádu, popř. pravidly obsaženými v Zákl-1 - viz § 50 odst. 3 zákona o vojácích z povolání, nejsou-li tato s ustanoveními správního řádu v rozporu (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2020, č. j. 6 As 80/2020-24, dostupný na www.nssoud.cz). Argumentace § 88 zákona o odpovědnosti za přestupky, kterou použil žalovaný ve vyjádření k žalobě, je nesprávná. Z § 51 odst. 2 zákona o vojácích z povolání vyplývá, že podle zákona o odpovědnosti za přestupky vyřizují orgány s kázeňskou pravomocí pouze jednání vojáků označená za přestupek ve zvláštním právním předpise (to znamená „civilní“ přestupky). V posuzovaném případě však velitel čtyry uložil žalobci kázeňský trest za kázeňský přestupek ve smyslu § 51 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, tj. v řízení ve věcech služebního poměru, na nějž se subsidiárně vztahuje správní řád, nikoli zákon o odpovědnosti za přestupky.
14. S ohledem na to, že Zákl-1 zvláštní podmínky pro vedení společného řízení neobsahuje, použijí se pravidla pro vedení společného řízení obsažená v § 140 odst. 1 správního řádu, podle něhož *správní orgán může na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků.*
15. Z citovaného ustanovení vyplývá, že základní podmínkou vedení společného řízení je příslušnost téhož správního orgánu k vedení všech řízení, která mají být spojena.
16. V posuzované věci není sporu o tom, že se obě kázeňská řízení týkala téhož obviněného. Rovněž není v posuzované věci sporu o tom, že zástupce velitele čtyry i velitel rotý jsou služebními orgány nadanými kázeňskou pravomocí ve smyslu § 50 odst. 2 zákona o

vojácích z povolání a bodů 101, 103 a 104 Zák1-1. V uvedených ustanoveních, jakož i v přílohách č. 6 až 9 Zák1-1, je však dle zjištění soudu upraven toliko rozsah pravomoci jednotlivých služebních orgánů (tj. jaké druhy kázeňských trestů a komu jsou oprávněni ukládat), nikoli již jejich věcná a místní příslušnost (tj. v jakých konkrétních případech je ten který služební orgán oprávněn svou kázeňskou pravomoc uplatnit). Úprava této problematiky je tak zřejmě svěřena vojenským řádům či rozkazům ve smyslu § 2 odst. 2 a § 50 odst. 2 zákona o vojácích z povolání, jejichž text však není soudu znám. Krajský soud tak může uvést jen to, že jestliže v posuzované věci uložil v 1. kázeňském řízení žalobci kázeňský trest zástupce velitele roty za včasné nesplnění jím zadaného úkolu, zatímco v 2. kázeňském řízení uložil žalobci kázeňský trest velitel čety za včasné nesplnění úkolu, který zadal žalobci zase on, nejednalo se o tentýž věcně příslušný služební orgán. Pokud pak z příslušných předpisů skutečně vyplývá (jak tvrdí žalovaný), že věcně příslušným služebním orgánem k uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek spočívající v nesplnění rozkazu nadřízeného [§ 51 odst. 1 ve spojení s § 48 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání] je právě a jen nadřízený, který příslušný rozkaz vydal, nebyly by podmínky § 140 odst. 1 správního řádu k vedení společného řízení splněny, neboť zástupce velitele roty a velitel čety jsou různými služebními orgány.

17. Krajský soud však nepovažuje za nezbytné se touto otázkou blíže zabývat, neboť vedení či nevedení společného řízení nemohlo mít samo o sobě vliv na právní sféru žalobce a tedy ani případná vada v tomto postupu nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Ke zkrácení práv žalobce mohlo dojít případně jen tehdy, pokud by bylo vedení společného řízení spojeno s povinností uložit společný (úhrnný) trest. Tak tomu však v případě kázeňského trestání vojáků z povolání není, neboť takovou povinnost neukládá orgánům s kázeňskou pravomocí ani zákon o vojácích z povolání (na rozdíl např. od § 186 odst. 6 a 7 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, či § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky) ani Zák1-1, který s ukládáním společného trestu počítá pouze v čl. 123 u kázeňských přestupků vojáků v základní nebo náhradní službě a vojáků v záloze povolaných na vojenské cvičení, nikoli však při ukládání kázeňských trestů vojákům z povolání. Žalobní bod je tudíž nedůvodný.
18. V posuzované věci pak nemohlo dojít ani k porušení pravidla *ne bis in idem*, neboť k nepřipustnému dvojímu trestání za tentýž skutek by mohlo dojít pouze v případě, pokud by byl předmětem obou kázeňských řízení totožný skutek („idem“). Tak tomu však nebylo, neboť v případě 1. kázeňského řízení spočívalo jednání žalobce v nesplnění povinnosti odevzdat ve stanovených termínech zástupci velitele roty myšlenkovou mapu a výsledky testování za dny NATO, zatímco v případě 2. kázeňského řízení spočívalo jednání žalobce v nesplnění povinnosti odevzdat ve stanovených termínech veliteli čety příslušné evidence odpracovaných dob. Jelikož je skutek charakterizován jednáním a následkem, a popsaná jednání nebyla totožná, nešlo o totožné skutky, byť spolu časově souvisely a porušení všech uvedených povinností mohlo být na straně žalobce vyvoláno totožnými okolnostmi.
19. Námitku překážky *rei iudicatae* uplatnil žalobce jako nový žalobní bod v rozporu s § 71 odst. 2 s. ř. s. až po uplynutí lhůty pro podání žaloby (v podání ze dne 8. 3. 2022, zatímco šedesátidenní lhůta pro podání žaloby ve smyslu § 151 zákona o vojácích z povolání uplynula dne 15. 2. 2022). Jedná se tedy o žalobní bod nepřipustný. Pouze nad rámec nutného odůvodnění tak soud uvádí, že pravomocné ukončení 1. kázeňského řízení nemohlo vytvořit překážku věci rozhodnuté pro 2. kázeňské řízení, neboť i zde je pro

existenci dané překážky podstatná totožnost projednávaného skutku, nikoli jen naplnění skutkové podstaty téhož kázeňského přestupku.

D) Závěr a náklady řízení

20. S ohledem na výše uvedený závěr krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Současně krajský soud vrací věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
21. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 13 200 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování žalobce advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 9 300 Kč za 3 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení, sepsí žaloby a repliky, přičemž odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT, a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 900 Kč, tj. 3 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 27. dubna 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu